

TOT CE TREBUIE SĂ ȘTII DESPRE

**MIHAI
EMINESCU**

Cine a fost Mihai Eminescu?

Respect pentru oameni și cărți

Mihai Eminescu a fost poet, prozator și jurnalist român.

DE RETINUT

Este considerat de criticii literari poetul național al României și cel mai important reprezentant al romantismului din literatura românească.

Mihai Eminescu s-a născut în ziua de 15 ianuarie 1850 la Botoșani.

A fost supranumit „luceafărul poeziei românești”.

Este cel de-al șaptelea, dintre cei unsprezece copii ai căminarului (dregător domnesc care se ocupa cu strângerea dărilor de la cârciumi) Gheorghe Eminovici și al Ralucăi (născută Iurașcu).

„Era o zi de duminică geroasă, mercurul coborând, la Praga, cel mai apropiat centru de la care se păstrează

2 informații din acea vreme, la -35° C.”

Cei mai frumoși ani ai copilăriei îi va petrece la Ipotești, pe moșioara pe care familia sa și-o cumpărase aici.

«La Ipotești, „ursitoarele” i-au hărăzit o copilărie „de farmec plină”, într-o casă cu doar câteva odăi, cu niște scrinuri obișnuite, unele ascunzând catastifele și cărțile tatălui, altele bruma de avere a mamei. Iarna, era loc mic de joacă acolo, pricină pentru care „adesea se ascundea în câte-un saltar de scrin, ca să nu știe nimeni unde-i, or în vro ladă veche cu lumânări de seu, din care ieșea uns ca dracul.» (Însemnare, pusă pe sama lui Iorgu, frate mai mărișor.)

„Unde va fi făcut Eminescu clasele întâia și a doua primare nu știm”, dar clasele a treia și a patra le-a urmat la Național Hauptschule din Cernăuți. Astfel, în 1860 termină școala primară.

Se povesteste că de la Cernăuți a fugit de mai multe ori, «iubitor al naturii Ipoteștilor, înstrăinatul de locurile copilăriei, la dor veșnic de „dulcea mamă”, nu are răbdare să rămână statornic la școală și, simțind de pe atunci alte chemări, fuge în mai multe rânduri spre codrii de-acasă. Una din aceste dispariții este consemnată în catalogul pe semestrul al doilea al clasei a patra când lipsește zece zile (Schultage), ceea ce s-a întâmplat în primăvara lui 1860. Descoperit de vecina Prodănoaia, este ridicat cu arcanul de oamenii lui Gheorghies, care, decis să-și școlească băieții, îl întorcea la Cernăuți de câte ori era cazul, desigur și din mândria de a nu rămâne mai prejos, întrucât mulți boiernași și funcționari din Botoșani aveau copiii la studii în același loc.»

În perioada 1860-1862 își continuă învățătura la Liceul german K. K. Ober Gymnasium din Cernăuți, unde promovează clasa I, dar rămâne repetent în clasa a II-a.

O repetă un an mai târziu, dar părăsește școala în vacanța de primăvară și pleacă la Ipotești.

La Cernăuți, l-a avut profesor pe **Aron Pumnul**, cărturar, lingvist și istoric literar, autorul faimosului *Lepturariu rumânesc cules de'n scriptori rumâni pre'n Comisiunea denumită de*

cătră naltul Ministriu al învățământului așezat spre folosința învățăceilor de'n clasa..., apărut la „Vieanna, editura Cărților Scolastice” între 1862-1865.

Acesta era foarte iubit de copii pentru blândețea și răbdarea lui. În casă avea „un fel de bibliotecă română clandestină” din care împrumuta cărți școlarilor.

VOI CE CREDEȚI?

Pumnul predă limba română și „puțină” ...

a) matematică;	b) geografie;
c) filozofie;	d) istorie naturală.

(P)

DE RETINUT

În casa acestuia Eminescu își descoperă pasiunea pentru carte.

Aron Pumnul i-a fost dascăl, mentor și părinte adoptiv, profesorul exprimându-și deschis dorința de a-l înfia pe Mihai, după moartea propriului fiu.

Elevul Eminescu avea preferințe la studiu. Nu se împăca cu matematicile, dar iubea limba română și istoria.

„Eu știu chinul ce l-am avut însumi cu matematicile în copilărie din cauza modului rău în care mi se propunea, deși în de altfel eram unul din capetele cele mai deștepte. N-ajunsesem nici la vârsta de douăzeci de ani să știu tabla pitagoreică, tocmai pentru că nu se pusese în joc judecata, ci memoria. Și deși aveam o memorie fenomenală, numere nu puteam învăța deloc pe de rost, încât îmi intrase în cap ideea că matematicile sunt științele cele mai grele de pe fața pământului.” (Mihai Eminescu)

DE REȚINUT

În 1864 încearcă să-și continue studiile la gimnaziul din Botoșani, solicitând de la Ministerul Cultelor și Instrucțiunii Publice, o bursă pe care însă nu o primește.

Din toamna aceluiași an și până în primăvara lui 1865 este copist la Tribunalul din Botoșani și apoi la Consiliul Permanent al județului Botoșani.

Se întoarce la Cernăuți încercând să-și reia studiile. Stă în gazdă la profesorul Aron Pumnul și se îngrijește de biblioteca acestuia, din care citește cu nesăț.

DE REȚINUT

În ianuarie 1866 debutează cu poezia *La mormântul lui Aron Pumnul*, semnând M. Eminoviciu (privatist).

Poezia apare în broșura omagială: *Lăcrimioarele învățăceilor gimnaziști din Cernăuți la mormântul prea iubitului lor profesoriu Arune Pumnul*.

La 25 februarie / 9 martie, îi apare în revista „Familia” din Pesta poezia *De-aș avea...*

DE REȚINUT

Cu această ocazie, Iosif Vulcan, directorul publicației, îi schimbă numele din Eminoviciu în Eminescu.

În mai, pleacă la Blaj, unde spera să-și continue studiile, lucru ce nu se va realiza.

În vara anului 1867 Eminescu, atras de mirajul teatrului, intră ca suflor și copist în trupa de teatru a lui Iorgu Caragiali, însoțind-o în turnee în orașele Brăila, Galați, Giurgiu, Ploiești.

De asemenea, publică în revista „Familia” poeziile *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie* și *La Heliade*.

